

Fattighjælp forfølge ogsaa Enken og den fraskilte Kone. Det ærede Medlem eller det ærede Medlems Parti staaer dog vist ret ene med denne Opfattelse, thi jeg tror, at man her i Tinget gennemgaaende er af den Opfattelse, at det netop er en af de store Uretfærdigheder ved den bestaaende Lov, at en Kvinde forfølges af den Fattighjælp, som er bleven ydet til Manden maaske netop paa Grund af hans Fejl, medens hun levede sammen med ham. Hvis vi tage det Tilfælde, at det er Konen, som ved sit Arbejde saa længe som muligt har opretholdt Familien til Trods for Mandens Daarlighed, og Familien saa desuagtet har været nødt til at henvende sig til det offentlige om Hjælp, skal da denne Kvinde forfølges med Virkningerne af den Fattighjælp, som Mandens Forhold har nødsaget Familien til at modtage? Det forekommer mig, at der her er en stor Uretfærdighed i den bestaaende Lov, og jeg skal ikke misunde det ærede Medlem den Tilfredshed, han føler ved at forfægte det Standpunkt, at saaledes skal det fremdeles blive ved at være. Det ærede Medlem anførte endvidere, at naar en Forbryder har faaet Æresoprejsning, er han ikke mere Forbryder, og som en Følge deraf kan man ikke foretage den Sammenligning mellem Forbrydere og de fattige, som man ofte hører. Det ærede Medlem behøver naturligvis ikke at belære hverken mig eller sikkert noget Medlem af dette Ting om, at naar en Forbryder har faaet Æresoprejsning, er han ikke mere en Forbryder, men det, det kommer an paa i dette Tilfælde, er, at naar Fattighjælpen er tilbagebetalt eller eftergivet, er vedkommende ikke længere Fattiglem, men at han desuagtet maa gaa hele sit Liv igennem med den sorte Korte som et Samfundsmedlem af anden Klasse, der ikke har de samme Rettigheder som andre Medborgere i Samfundet og ikke kan faa de Rettigheder, den tidligere Forbryder kan faa, naar han har faaet Æresoprejsning. Det er altsaa det ærede Medlems Standpunkt at forsvare, at de fattige skulle vedblive at staa i anden Klasse i Samfundet, medens Forbrydere ved Æresoprejsning kunne komme i Besiddelse af fulde borgerlige Rettigheder. Jeg misunder heller ikke det ærede Medlem dette Standpunkt. Jeg vil i alt Fald stille mig paa det modsatte og mene, at det er urigtigt og uretfærdigt, at en fattig, som har været nødt til at henvende sig til Samfundet om Understøttelse, ikke skal kunne genvinde sine borgerlige Rettigheder, medens en Mand, som har været straffet,

er i Stand dertil. Det ærede Medlem ankede endvidere over, at vi ville give alle Klagere Adgang til at henvende sig til Indenrigsministeren. Han mente, det var ganske unødvendigt, da Indenrigsministeren sandsynligvis vilde komme til samme Resultat som Amtmanden, eftersom han maatte fælde sin Kendelse paa Basis af de samme Oplysninger, som Amtmændene havde haft. Man kunde jo sige ganske det samme om Højesterets Forhold til Under- og Overretterne. Højesteret har ogsaa de samme Oplysninger som Under- og Overretterne, men ikke des mindre ser man, at Højesteret kan komme til et Resultat, som er vidt forskelligt fra de andre Retters. Jeg tænker mig, at dette ogsaa vil kunne være Tilfældet, naar en Sag bliver indanket fra Amtmanden til Indenrigsministeren, og jeg antager, at forskellige af de Sager, Amtmændene have taget Standpunkt til, kunde blive klarede paa anden Maade, naar de blev indankede til Indenrigsministeren. Jeg mener i alt Fald, det er rigtigt at have en Appel fra Amtmændene til Indenrigsministeren, saa at Ministeren er den, der træffer den endelige Afgørelse, hvad Forstaaelsen af denne Lov angaar.

Disse Indvendinger, der saaledes ere gjorte mod vort Lovforslag, kan jeg ikke tillægge den Betydning, at de i Virkeligheden ramme det eller ville være i Stand til at forhindre, at der komme noget ud deraf. Efter hele den Forhandling, som har været ført — og som jeg allerede har bemærket, maatte jo selv det ærede Medlem, jeg sidst har omtalt, erkende, at der var adskillige Ting i vort Forslag, som han kunde ønske at faa gennemført — har jeg det Indtryk, at den røde Traad, som gaar gennem Forhandlingerne, er et fra alle Sider næret Ænske om, at den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov maa blive forandret og forbedret, og naar det er Tilfældet, antager jeg ogsaa, der vil komme en Forhandling i Gang derom. Jeg tror, at naar man kommer til en alvorlig Forhandling om dette Spørgsmaal, vil man naa til et Resultat, som i alt Fald kommer det Forslag nær, som vi have tilladt os at forelægge. I hvert Fald haaber jeg, at denne Forhandling skal føre til, at der inden ret længe bliver skabt bedre Forhold for de gamle fattige Mennesker her i vort Samfund, og hvis det skulde kunne opnaas, er jeg godt tilfreds med, at vi have forelagt vort Forslag og derved givet Anledning til, at Sagen er kommen op. Med disse Ord skal jeg tillade mig